

щѣше да бѣде, ако Теодора стане българска царица. И веднага отвърна:

— Азъ нѣмамъ нищо противъ.

Когато женитѣ се оттеглиха въ гинекея, императорътъ свика воененъ съветъ, на който присѣтствува и жена му. Решиха веднага да вдигнатъ войски и да потеглятъ къмъ българската граница. Но кой щѣше да води отрядитѣ? Все пакъ не бѣ много приятно да навлѣзешъ въ ония опасни планински проходи, дори и когато си приятелъ на Търновския господаръ. Какъ щѣше Петъръ да посрещне явяването на ромейскитѣ войски? Макаръ и изненаданъ откъмъ гърба, пакъ щѣше да имъ даде достойна отпора.

А следъ два дни почваха въ Хиподрома надбѣгванията между двама прочути бѣгачи. Можеше ли Алексей да напусне любимитѣ си зрелища, за да предприеме тоя ненадѣнъ, опасенъ и чуденъ походъ? И все пакъ, такава блаженща мисль, да се сложи кракъ въ непревземаемото Търново, да се разчисти съ непристъпното размирно гнѣздо.

Този случай не биваше да се изпуща . . .

На следния день византийскитѣ войски потеглиха къмъ България.

Начело на огромната рать бѣ протостраторъ Мануилъ Камица, братовчедъ на императора. Отъ войскитѣ криеха целта на похода, за да не се научатъ Петровитѣ люде и да ги посрещнатъ за бой. Мнозина отъ роментѣ смѣтаха, че отиватъ да надзираватъ западната граница, други мислѣха, че ще засилятъ защитницитѣ на Филилополъ.

Съ бранна пѣсенъ на уста, доближаваха българската граница. Подире имъ следваха безброй коли съ храни, дрехи, сѣдове. Накрая бѣха кухнитѣ и подвижнитѣ коли на танцувачкитѣ. Явно бѣ, че това не е никакъвъ походъ, а по-скоро набѣгъ за изследване.

Все пакъ тайната съ която бѣ обвито мѣстото за което пѣтуваха, дразнѣше любопитството на войскаритѣ. Ала колкото повече приближаваха Еркесията, толкова повече пѣсенъта напущаше устнитѣ имъ. Когато завиха на западъ, лицата имъ отново добиха приятенъ цвѣтъ. Ала щомъ отминаха Филилополъ и се отправиха право на северъ къмъ